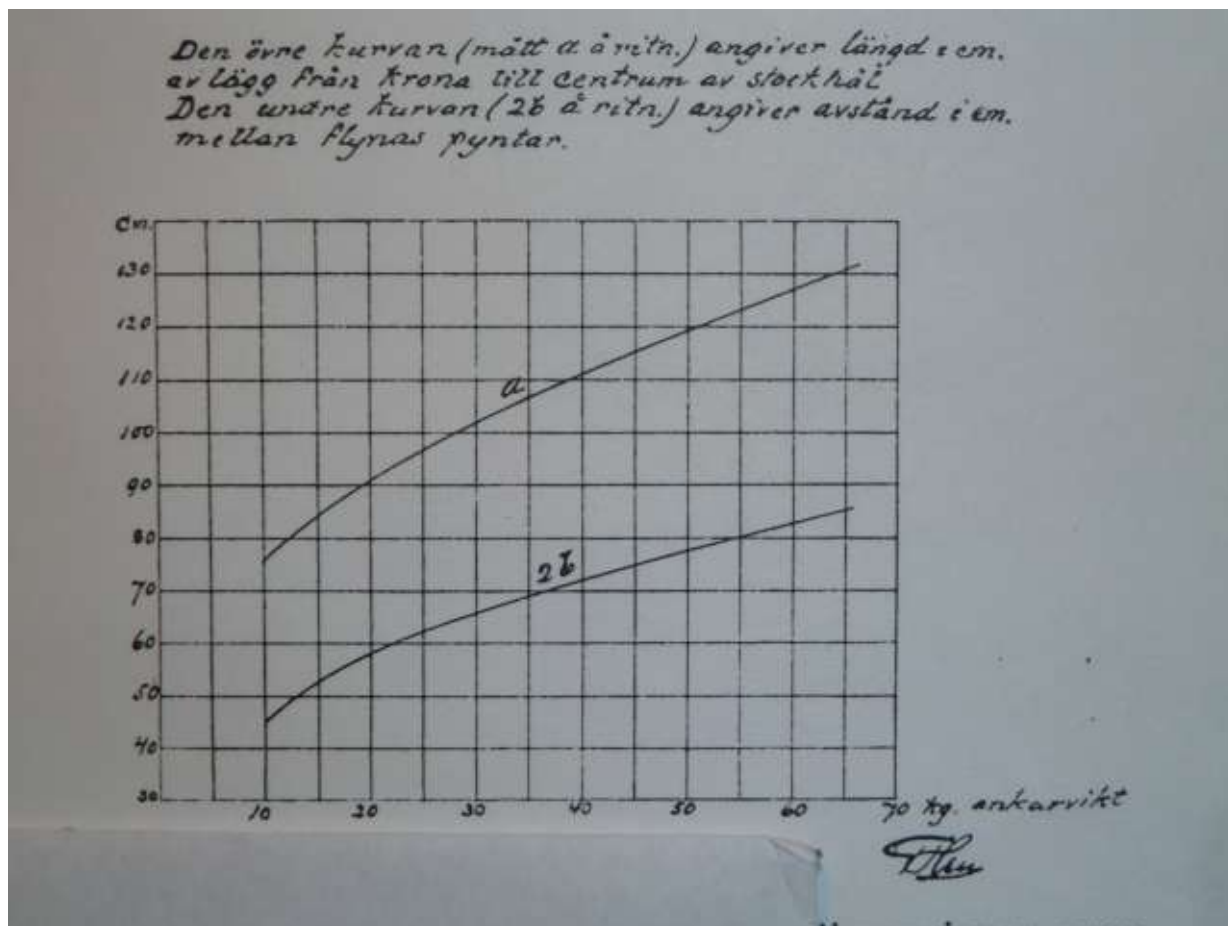

”Pålitliga ankardon äro, som varje långfärdsseglare vet, av den största betydelse för den känsla av trygghet, man vill känna, då man låtit 'kroken' gå och törnar in för natten. För segelyachter bör någon annan typ än stockankare ej ifrågakomma. De är i hållkraft och pålitlighet i förhållande till vikten överlägset alla andra typer. De vanligen i handeln förekommande ankarna av s.k. marintyp äro emellertid behäftade med åtskilliga fel. Sålunda äro för en viss vikt läggens och stockens längder alldeles för små. Vikten hos ett sådant ankare har, möjligen för ernående av litet stuvningsutrymme, lagts för mycket på ankarets godstjocklekar och förhållandet mellan läggens längd och avståndet mellan pyntarna är alldeles för litet. Ävenså är stocken för kort. Härigenom bryter ankaret lättare upp, då båten vid vindkantring svajar runt. Dessutom är flynas bas vinkelrät mot armarna, varigenom kättingen lätt fiskar det uppstående flyet. Verkställda försök hava även visat, att flyets trycksida bör vara något konvex. En annan detalj, som brukar vålla besvär, är det vanliga sättet för stockens säkrande med kil och läderbit eller garn.”

Så inledde marindirektör Tore Herlin en artikel i en av Kryssarklubbens årsskrifter för drygt åttio år sedan, där han presenterade sin förbättrade konstruktion. Bortsett från utsagan om stockankarets överlägsenhet över ”alla andra typer” vill jag påstå att hans ord äger full giltighet än idag. Visst har utvecklingen av ankare gjort stora framsteg sedan den tiden, men man ska inte glömma bort att ett ankare som var bra då är det fortfarande. Innan hjälpmotorer blev vanliga var man ju på ett helt annat sätt beroende av pålitliga ankardon än vad fallet är idag, och så gott som undantagslöst användes stockankare ombord i seglare av alla slag, såväl större som mindre.

Herlin var av den åsikten att små ankaren i förhållande till vikten bör ges större huvuddimensioner än större ankaren, i motsats till de i vanligen förekommande tabeller uppgivna relationstalen, som förutsätter att alla ankaren är likformiga. För mindre ankaren av stockankartyp bör sålunda förhållandet mellan läggens längd från kronan till centrum stockhål och avståndet mellan pyntarna vara $\geq 1,5$ och stockens längd = läggens.

Lasse B

Iskanten SO Gålö, Långgarnsudd och Mysingen i fond.

På fruset vatten

”Det är en vanlig åsigt, i synnerhet i städerna, att hvad man finner utanför staden endast om sommaren har någon skönhet att uppvisa. Den som tror så, har antingen aldrig sett ett nordiskt vinterlandskap eller ock alldeles tillslutit sitt öga för dess skönheter. Vill du se naturen i dess imponerande högtidsdrägt, så gå ut en vacker vinterdag på ett större isbelagdt vatten tillhörande våra insjöar eller vår skärgård, och gå under sådana förhållanden att du har nöje och uppbyggelse af promenaden. Gå på skridskor med öppna ögon och öppet sinne, och du skall återkomma en friskare, lyckligare och bättre människa än du gick ut.”

J.E.Cederblom, *Illustrerad Idrottsbok*, 1888.

ÄNTLIGEN! Efter ett plötsligt blidväder under den gångna veckan, hade snön ”stöpt ner” på stora delar av Stockholms skärgårdsisar. Dessutom ett par kalla nätter med bra utstrålning som på beställning – så kom helgen!

”Stöpisen” log mot oss och lockade ...

Lördag 22 januari 2011

Väderprognos: -2 °C, NV upp mot 12 m/s, en utlovad sol ... (som dock lyste med sin frånvaro fram till solnedgången).

Fem stycken förväntansfulla skridskokamrater, möts upp vid Karlslunds Marina kl 10.00.

Det är tyst och stilla under presenningarna, här råder vintervila. Det är bara ljudet av vinden i trädtopparna som hörs. Vår startplats och åkområdet har valts med hänsyn till vinden. Bra lä mot NV och dessutom flera uddar/öar som skyddar mot isdrift ut från land.

I byxans benficka har jag kort 616, tyvek ..., kompass och GPS.

Övrig utrustning: Ryggsäck med höftrem och grenrem, komplett ombyte i vattentäta plastpåsar, isdubbar, ispik och räddningslina.

Vi kliver ut på isen, spänner på skridskorna, sätter kurs ut mot Koön och Sandemarsfjärd. Värmer upp oss, glider med och kryssar mot vinden, för att ”känna in” dagens läge. Isen är omväxlande slät och

Avsändare: Laurinkostersällskapet
c/o Bergman
Sommarvindsvägen 14
133 32 Saltsjöbaden

lätt bulig, täckt av ca 5 mm lätt snö, men snön hindrar inte skären. Vi njuter av säsongens första riktiga skär, lyssnar till skenans olika ljud mot växlande isytor och sträcker ut ...

Ner mot Havtornsudd, här går det inte att komma runt udden utan att bli våt. Vi väljer att ta oss förbi landvägen över uddens smalaste midja. Innan vi kliver ut på isen igen tar vi vår första rast. Här är det lä, utsikten till full belåtenhet, med Ornö i öster och Mysingen i söder. Den medhavda matsäcken plockas fram, jämförs, vissa byten förekommer ..., en mycket viktig ceremoni.

Fortsätter utmed iskanten ner till Långgarnsudd, hela tiden ger Gälö oss skydd mot NV. In på Långgarnsfjärden till Spjutsund. En svanfamilj ligger och vilar i strömfåran. Vi kryper över land förbi den öppna strömfåran utan att ta av oss skridskorna, tysta för att inte störa den vilande familjen.

Så kommer vi ut på norra Mysingen. Ja, Mysingen ligger!

Med lite mer tid och äventyrsglöd hade vi kunnat leta oss över till Utö i medvind!

Vi är dock nöjda med vårt äventyr den här dagen. Vi vänder och åker tillbaka i den vackra solnedgången. Nu har vinden också avtagit. Hinner med en andra rast på Apelviksudd, innan vi nöjda kliver av isen i Karlsunds Marina.

Min GPS visar 12 nm, en fin liten premiärtur.

Nina Nilson

(som efter islossningen åter seglar L28 Zappolina)

Fjäderholmarna, norra Mysingen. Det är artikelförfattaren som pekar.